

[Knud Jespersen.]

len af det tilskud, man har givet en håndfuld arbejdsgivere, nemlig de meget omtalte 2 mia kr.

Vi er modstandere af, at man tvangs binder denne købekraft, som der i virkeligheden er hårdt brug for hos disse lønmodtagere, man her vil pålægge at indsætte penge over en længere tid.

Vi er også modstandere af den grund, at denne opsugede købekraft repræsenterer en vis værdi i dag, men hvis og når den engang måtte blive betalt tilbage, har pengene i kraft af inflationen en endnu ringere værdi. Det er simpelt hen noget, der minder om en parlamentarisk provokation, at prøve at bilde disse skatteflåde borgere ind, at hvis de sætter penge i banken og får dem tilbage på et tidspunkt, hvor de har den halve eller en endnu lavere værdi, så er de med til at redde hele den økonomiske politik.

Man kunne også stille spørgsmålet: hvad skal det nytte alt sammen? Hvad skal det i grunden nytte? Det ville være interessant at høre, om bare et af forligspartierne eller i det mindste finansministeren kunne give noget, der minder om en anskueliggørelse af, hvilken nytte det skulle indebære. Det var jo ikke just det, folketinget blev valgt for, at opkræve flere skatter og tvangsbinde den købekraft, som i forvejen er undergravet, tværtimod.

Jeg vil gerne føje et spørgsmål mere til. Finansministeren må vel i sine beregninger over, hvem der skal betale tvangsopsparing, også have anvendt de såkaldte sumkurver, og her er problemet: hvordan fordeler antallet af indkomster sig i de forskellige indkomstgrupperinger? Mig bekendt foreligger der ikke noget svar. Måske kender udvalget det, men da vi er holdt uden for dette udvalg, har vi ikke haft muligheder for at rejse problemet før nu. Det vil være interessant at se, hvordan skatteyderne fordeler sig, for det kan jo betragtes som brugeligt i en hel række andre situationer.

Allerede under første behandling pegede vi på vores alternativ til denne fejlslagne, for ikke at sige denne fallerede økonomiske politik. Det var ikke at begrænse købekraften og ikke fortsat at begrænse den hos lønmodtagerne, men at omlægge købekraften og forbruget, sådan at man virkelig satte ind dér, hvor den opsvulmede købekraft

var, det vil sige over for spekulatjonen — fremfor alt i jord og fast ejendom — og på andre områder, hvor man hjemtager profiler, der reelt ikke underkastes beskatning og ej heller tvangsopsparing.

Det var med nogen forbavsel, vi så det flertalsforslag, der ligger i form af ændringsforslag nr. 11, som lyder:

„Finansministeren kan fastsætte regler om betaling af den bundne opsparing ved deponering (indskrivning) af nærmere angivne obligationer, der er optaget til notering på Københavns Fondsbørs. Det skal dog være en betingelse herfor, at opsparingsbeløbet udgør mindst 2.000 kr., og at hele beløbet betales senest 20. september 1974 med obligationer, hvis samlede kursværdi pr. 30. august 1974 mindst udgør et beløb svarende til opsparingsbeløbet.“

Det er overordentlig genialt fundet på. Det indebærer, at hvis man har tilstrækkeligt med penge og dermed tilstrækkeligt med mere eller mindre værdiløse eller halv værdifaste obligationer, så kan man flytte dem fra én bankboks og over i en anden. Her begrænser man ikke købekraften, som man gør det for de almindelige lønmodtagere, hvis økonomiske forhold man vil kontrollere helt nøjagtigt.

Vi synes, det er næsten at nå bunden, at man føjer spot til skade på denne facon, og vi forstår så inderlig godt, at der ikke er en eneste af ordførerne for forligspartierne, der har stået på denne talerstol og erklæret, at her var et godt forslag, og det var deres forslag. Ingen af forligspartierne vil vedkende sig ansvaret for dette skattemæssige vildskud — ingen — og alle har erklæret, at det var måske ikke den rimelige vej.

Vi godtager den uvilje, der er i befolkningen, og vi forstår dens vrede. Jeg må næsten nikke anerkendende, når regeringen fastslår, at det ikke er noget, den har fundet på. Det hænger sammen med, at den forstår, at her går i virkeligheden grænsen for befolkningens tålmodighed.

Om ændringsforslagene vil jeg sige sammenfattende — og her kan jeg såmænd godt tage det radikale ændringsforslag nr. 9 med; man taler om, at man ikke skal diskutere detaljer, hvorefter man fremsætter ændringsforslag om en detalje, om end det kan være en vigtig detalje — at ændringsforslagene er af en sådan art, at vi ikke vil være